

- Emőd Tamás, 1928 – HÉT ELSIKKADT ADY. *Színházi Élet*, júl. 3.
Gerő András, 1995 – ÚJ ZSIDÓ MÚLT. *Holmi*, 9. sz. 1300–1307.
Hatvany Lajos, 1932 – ADY ENDRE ISMERETLEN, KIADATLAN VERSEI. *Társadalmunk*, nov. 12.
Hegedűs Nándor, 1957 – ADY ENDRE NAGYVÁRADI NAPJAI. Bp.
Heller Ágnes, 1995 – AZ ELREJTŐZÖTT PRÓFÉTA. *Holmi*, 12. sz. 1800–1806.
József Attila, 1958 – ÖSSZES MŰVEI. 3. köt. [Kritikai kiadás.] Sajtó alá rend. Szabolcsi Miklós. Bp.
Karády Viktor, 1995 – ZSIDÓSÁG ÉS „FASISZTA ALKAT”. EGY BIBÓ-MEGJEGYZÉS MARGÓJÁRA. *Forrás*, 12. sz. 41–54.
Lengyel Géza, 1957 – ADY A MŰHELYBEN. Bp.
Vezér Erzsébet, 1994 – ADY ÉS A ZSIDÓKÉRDÉS. In: Vezér Erzsébet: ADY. Bp. 61–82.

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

Andreas Gryphius

VANITAS, VANITATUM ET OMNIA VANITAS

Bárhová nézek is, a Földön csak hiúság.
Holnap lerontja az, amit ez ma emel,
Hol fényes város áll, tornyokkal büszke hely,
Nyájával nemsoká egy pásztor járja útját.

Mi most szépen virúl, holnap már sárba gyúrnák.
Ki virgonc s büszke ma, pár év: s csak porhüvely.
Nincs semmi, semmi itt, ami ne múlna el.
Ki ma szerencse-fi, holnap csak bajt, borút lát.

A tettek fénye múl, mint álom, mint a köd.
Majd épp e könnyü hab, az ember lesz örök?!
Mi más, mind-az, amit úgy vágyunk megszerezni,

Mint hitvány semmiség, por, hab, szél, röpke perc,
Mint mezőn egy virág, mit másnap föl se lelsz?
És lásd, ami örök, nem ügyel arra senki.